

Storm op komst

Alie Seubers

Het verhaal is fictie. Mocht er iets in staan wat overeenkomt met de waarheid, dan berust dit louter op toeval. Er zijn een aantal namen van personen en bedrijven die met toestemming gebruikt mogen worden, waardoor dank!

© 2023 Droomvallei Uitgeverij, Alie Seubers

EPUB, uitgave mei 2023

Tekst: Alie Seubers

Coverfoto: Alie Seubers

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

<http://www.droomvalleiuitgeverij.nl>

ISBN: 9789493314078

Alle rechten voorbehouden.

1.

De bomen staan krom in de stormachtige zuidwestenwind. Doodmoe van het harde werken fietst Nora tegen de wind in naar huis. Met moeite krijgt ze haar trappers rond. Als ze naar de donkere wolk schuin boven haar kijkt, heeft ze het gevoel dat het kan gaan onweren. Ze fietst langs weilanden en akkers. Af en toe kan ze even op adem komen wanneer ze in de luwte van een boerderij fietst. Ze heeft het gevoel dat ze achtervolgd wordt, en wanneer ze achterom kijkt, blijkt haar gevoel te kloppen. Achter haar rijdt een zwarte Mercedes-stationcar. De bestuurder, een jongeman met een zonnebril op, kijkt haar indringend aan. Haar hart bonst. Ze probeert sneller te fietsen, maar de wind is te sterk en haar benen beginnen pijn te doen. Haar adem stekt in haar keel. Ze duwt nog harder op de trappers. Haar benen beginnen te verzuren. Ze rijdt het bos in waar ze heel even kan uitrusten, omdat er geen auto's kunnen komen en er meer beschutting is tegen de wind. Haar hartslag schiet omhoog als ze de man uit de auto aan het eind van het bospad ziet staan, naast een van de hennepvelden die hier in de omgeving meer te vinden zijn. Ze kijkt om zich heen voor een uitweg maar kan die niet vinden. Ze gaat op de trappers staan en fietst zo hard als ze kan langs de man. De autodeur slaat dicht. Als ze omkijkt, ziet ze de man in de auto zitten. Nora springt van de fiets af en rent het hennepveld in. De bladeren van de enorme planten zwiepen langs haar gezicht.

Aan het knakken van de stelen hoort ze dat ze achtervolgd wordt. Ze blijft tussen de planten door rennen alhoewel dat soms lastig gaat. Koortsachtig denkt ze na over ontsnappingsroutes, waarna ze zich realiseert dat ze bij de sloot van boer Geertsema uitkomt als ze het veld oversteekt. Daar is ze veilig, ze zijn al zo lang vrienden. Hij helpt haar vast als het nodig is en bovendien is het vlakbij haar huis. Ze schiet dwars over de akker, struikelt over een vore en valt met haar gezicht in het zwarte zand. Ze spuugt de grond uit haar mond en tilt voorzichtig haar hoofd op. Haar bril is van haar neus gevallen en ligt verderop. Ze houdt haar adem in en verroert zich niet in de hoop dat de man voorbij zal rennen. Het enige wat ze hoort zijn de regendruppels die tussen de hennepplanten door vallen. Dan wordt de loop van een geweer tussen de stengels doorgestoken. Ze herkent de man die het geweer vasthoudt. Het is de gewelddadigste crimineel van de bende die ze nog kent van vroeger, uit haar gebruikerstijd.

Herinneringen aan alles wat ze met hen heeft meegemaakt, voorafgaand aan haar verblijf in de kliniek, schieten door haar hoofd. Rillend van angst voelt ze de tranen over haar wangen lopen. Haar handen doet ze voorzichtig omhoog en ze staat op. Om hulp zoekend kijkt ze naar de hemel.

‘Lopen, rooie,’ schreeuwt de man. Ze bukt zich om haar bril te pakken.

‘Laat liggen!’ Hij trapt met zijn hak op de bril. ‘Meekomen, rooie! Lopen!’ schreeuwt hij, terwijl hij de geweerloop in haar rug duwt. Ze weet dat de kapotte bril ondanks haar slechte zicht haar kleinste probleem is. Ze moet iets bedenken waardoor ze kan ontsnappen.

‘Opschieten!’ Ze krijgt een harde duw in haar rug.

Wazig ziet ze de hennepstruiken aan zich voorbij gaan. De bladeren snijden langs haar wangen. Als ze aan de rand van het veld komt, staat haar hart even stil als ze ziet dat de auto er staat met de kofferbak open. Haar haren wapperen alle kanten op door de harde